

DE DAG BRAK AAN

stilte

Stem 1

De dag brak aan
en er scheen een ander licht
over de wereld waarin wij leven.

De avond daarvoor
was de lucht al vol geweest
van hoop en verwachting,
veelbelovend avondrood.

En nu, vandaag, de nieuwe dag
met een wonderlijk ander licht.

Zingen *Een land om van te dromen* couplet 1

De eerste kaars wordt aangestoken bij een bord met een berg gemalen zuivere koffie.

Stem 2

's Ochtends kon iedereen op de koffie
bij de buurtsupermarkt.
Tijdens een feestje
kreeg het allerlaatste merk koffie eindelijk
het Max Havelaar keurmerk opgeplakt
door een koffieboer uit verre streken.
'Bedankt', zei hij, 'want nu hebben ook wij
kans op een goed leven, dankzij een eerlijke prijs.
Akkoord, het blijft hard werken.
Maar nu weten wij waar we het voor doen.'
Hij sprak in zijn beste Spaans
en wij verstonden hem allemaal.

Die ochtend bleven alle auto's
op de oprit of in de garage staan.
Met fietsen, tandems en bakfietsen
brachten vaders en moeders
hun kinderen naar school.
Opgewekt zwaaiden zij naar elkaar,
fietsbellen rinkelden overal.
Iedereen had ontbeten,
niemand was vergeten
om een appeltje voor de dorst mee te nemen.

Vandaag had iedere bewoner
van huize Avondrust of Het Laatste Stapje
een vriend of vriendin
om mee te gaan wandelen.

Vandaag had iedere alleenstaande
de kans om de tafel te delen
met iemand die hij graag mocht
en die net als hij hield van toetjes met slagroom.

Vandaag was de kleur rood
verdwenen uit giro's en bankrekeningen.
Iedereen had aan het einde van de maand geld over,
zodat schuldhulpverleners werkloos werden

en iets voor zichzelf konden gaan doen.

Het formulierenrek van de sociale dienst
bevatte een scala aan nieuwe formulieren,
die zo gemakkelijk in te vullen waren
dat er geen diaken meer nodig was om daarbij te helpen.

Stem 1

Zingen: *Een land om van te dromen* couplet 2

Een kaars wordt aangestoken bij een schaal met matzes en een kan met sap.

's Middags was de officiële sluiting
van de plaatselijke voedselbank
door de wethouder van welzijn.
'Wegens gebrek aan belangstelling'
stond er op de feestelijke uitnodiging,
'iedereen is welkom'.

In een gloedvolle speech
schetste de wethouder
de opkomst en ondergang van de voedselbank.
Hoe broodnodig het destijds was dat hij er kwam.
Hoe overbodig hij intussen was geworden,
omdat iedereen genoeg geld had
om van te leven en van te eten.

Van de laatste voorraden
werd een vrolijke receptie gehouden.
Toastjes, die nog net niet over de datum waren.
Een salade, met eieren van de scharrelkippen op de plaatselijke zorgboerderij
en wijn, goede wijn, die al jaren had liggen rijpen.

Ook veel zaakjes van bedenkelijk allooi sloten vandaag hun deuren.

De duistere speelhal, waar nog de dag ervoor
flipperkasten hadden getetterd en geschetterd:
wegens omstandigheden gesloten.

De coffeeshop, waar nog nooit koffie was gedronken
en tevreden rokers op wolken van wiet waren weggedreven:
wegens faillissement gesloten.

Achter de balie van de tijdschriftenkiosk
stond mijn vaste straatkrantverkoper.
'Ik werd direct aangenomen', zei hij,
vanwege mijn vlotte babbel en mijn grote ervaring.
En o ja, ik heb ook weer een dak boven mijn hoofd!
Hij was de enige niet:
het slaaphuis heette nu 'sliephuis'
verleden tijd dat dak- en thuislozen
hier een warm en veilig onderkomen zochten.

Niet langer nodig
nu zij een eigen thuis hadden.

Een tippelaarster werd leidster van spirituele wandelreizen.
Een alcoholist begon een zaakje met verse fruitsappen.
Een gokverslaafde ging buitenlandse munten verzamelen.

De bus van de methadonverstrekking

werd omgebouwd tot 'taxibus voor de lol',
waarmee alleen nog plezierritjes werden gereden
op milieuvriendelijke waterstof.
Je kon ermee naar de dierentuin of de bioscoop
of naar de kerk, ook voor je plezier.

Tegen vijven stroomde de kerk vol
voor een vesper uit dankbaarheid.
Er werd gebeden, gezongen en gelezen.
Toen de dominee riep:
'Wij zijn allen diakenen!'
stonden alle kerkgangers als één mens op
en juichten instemmend, uit volle borst, in koor!
De stilte tijdens de collecte
werd enkel verstoord
door het zachte geknisper
van eurobiljetten en collectebonnen.
Ieder gaf wat hij of zij kon missen
en soms zelfs een beetje meer.

Zingen: *Een land om van te dromen* couplet 3
De derde kaars wordt aangestoken bij drie collectezakken of – schalen.

Stem 3

's Avonds begonnen de klokken
van alle kerken uitbundig te luiden
en vanaf de minaret van de moskee
zong de voorzanger zijn partijtje mee.
Dit was het startsignaal voor een massale maaltijd
op het centrale plein van de stad.

Daar, aan die grote tafel,
zaten ook de vluchtelingen
die uiteindelijk en na lang en angstig wachten
in ons land een veilig thuis gevonden hadden.

Iemand had uitgerekend wat je kon eten
zodat iedereen op de wereld genoeg zou hebben.
Met die ingrediënten hadden koks
de hele middag staan koken
en het resultaat was overheerlijk.
Overheerlijk en veel, zo veel dat er nog over was.
Via een videoverbinding sprak een vrouw uit verre streken ons toe:
'Bedankt', zei zij, 'want dankzij die kleine lening van jullie
kon ik mijn eigen kaasmakerij beginnen.
Akkoord, het blijft hard werken,
maar nu weten we waarvoor wij het doen!'

Iemand hief het glas op het microkrediet
en iemand begon te zingen:
'Daar moet op gedronken worden'.
'Ja', zei een ander, 'maar niet te veel'.

De fanfare speelde en er was niemand die zei
dat het vroeger beter was.
Beter dan nu kon het niet zijn.

Daarna haastte ik mij naar de vergadering
van de diaconie, maar we waren snel klaar.
Opening, rondvraag en sluiting;

meer agendapunten waren er niet.
Alleen de rondvraag duurde even
omdat velen met nieuwe voorstellen kwamen:
zullen we ons kerkplein inrichten als natuurspeelplaats?
kunnen we onze leegstaande kerk ombouwen tot weggeefwinkel?
is het een goed idee om op dankdag een boerenmarkt te houden?

Wij praatten nog lang na over hoe het ooit,
en juist vandaag,
zo ver en zo goed had kunnen komen.

‘Het was de politiek’ zei de een, ‘die eindelijk begreep waar het om ging.’
‘Het was de hand van God’, zei de ander, ‘looft Hem met trommel en tamboerijn’.
‘Maar we hebben zelf toch ook bepaald niet stilgezeten’ zei een derde.

Thuis keek ik naar het laatste Journaal.
Bij gebrek aan rampen, oorlog en honger
bracht de nieuwslezer enkel goed nieuws.
‘In heel het land gingen vandaag voor het eerst
alle koeien weer het weiland in’ en
‘De minister-president trakteerde vandaag alle ministers
op een zelfgemaakt koekje van eigen deeg’ en
‘De voormalige wapenfabriek in het oosten des lands
heeft vandaag zijn eerste lading ploegijzers afgeleverd’.

Zelfs Erwin Krol bleef in stijl:
‘Morgen opnieuw een heerlijke lentedag
met veel zon en een zacht briesje
dat altijd in je rug waait, waarheen je ook gaat.’

Zingen: *Een land om van te dromen*, couplet 4

De avond viel, maar zachter dan anders.

De dag liep ten einde
en morgen zou er weer zo’n dag zijn
zo mooi als deze, of mooier nog.

Een nieuwe dag met een wonderlijk ander licht.

Jij zou er zijn.
Ik zou er zijn.
En al die andere mensen van goede wil
en God in ons midden.

stilte

Kees Posthumus